

Referaten.

RUBRIEK 3. Houtteelt (waaronder biologie der houtgewassen, systematiek en zaadteelt).

Oerbosch in het noorden van Zweden. Lars Åkerhielm. Skogen. 23, 423—424, 1938.

Nergens bemerkt men de natuurlijke scheppingskracht zoo sterk als in het ongerepte oerbosch. In het noorden zijn nog bosschen waar *Pinus silvestris* van 550 jaar voorkomen en 300-jarige niet zeldzaam zijn; rondom deze patriarchen staan jongeren van iederen leeftijd. De oude boomen zijn allen in de onderstammen half vergaan en men moet eenige meters boven den grond naar gezond hout zoeken, om de jaarringen te kunnen tellen, vele honderden jaarringen zijn zoo smal, dat men slechts met een sterk vergrootglas de jaren kan tellen. Dergelijke bosschen zijn echter zeldzaam meer te vinden. De oudste boomen hebben zeer veel boschbranden doorstaan waarbij de jongere boomen afstierven.

Veel *Pinus* in deze bosschen strooien geen kiembaar zaad, om 't even of ze 50 of 500 jaar oud zijn, omdat er slechts mannelijke bloesem verschijnt. Maar na een boschbrand wordt dit anders, dan komt een nieuwe activiteits-periode, dan bezaaien de oude boomen de brandvlakte, waar de achtergebleven asch een gunstige ontkieming wekt. Na zulk een brand ontwikkelen de oude boomen namelijk zeer sterk hun naaldenmassa en geven beschutting aan de snel omhoog komende jonge generatie.

In het oerbosch buiten 's menschen invloed, zijn het deze oude boomen geweest, die het bosch (bij brand) voor geheelen ondergang bewaard hebben. In de hedendaagsche boschverpleging, is deze natuurhulp overbodig. In het natuurbosch echter waar bij brand de geheele boomvegetatie dreigde te verdwijnen, vormden de patriarchen een soort levensverzekeringspremie die het ras moest betalen om zijn ondergang te voorkomen.

Ik was eens in zulk een 500-jarig bosch waar boomen van iederen leeftijd voorkwamen en waar nimmer ruimte door dunning gehakt was. Samenhang, op een twee plaatsen, vindt men dezelfde omstandigheden. Hier in Noord Zweden kent men het woord oerbosch niet. Zweden noch Finnen, noch Lappen, hebben er een woord voor, want in vroeger tijden beteekende het woord bosch juist dat wat wij met het woord oerbosch vertolken. Het woord oerbosch zal spoedig een begrip vormen gelijk aan aardmannetjes en boschgeesten.

Wanneer ik een willekeurig man zou meenemen naar zulk bosch, dan zou hij verlangen er spoedig weer weg te gaan. Schrik en ontsteltenis uit de dagen der middeleeuwen zouden ontwaken in zijn ziel. Slechts de oude strooper op elanden, kan inlichtingen geven waar de oudste naaldboomen te vinden zijn. Hij herinnert zich de verborgen dalen waar heele groepen van zulke oerboomen onder beschutting der bergen groeien.

B. S.

Zur Farnetwaldfrage. Prof. Dr. Hans Hausrath, Freiburg.
Allg. F. u. J. Z. 10, 306—318, 1938.

Schrijver geeft in dit artikel een uitvoerige studie over dit onderwerp, met een uitgebreide literatuur-opgave.

P. D.

Ein Kiefernprovenienzversuch in Lehrwald Wildtal des Staatlichen Forstamts Freiburg i. Br. Prof. Dr. Vanselow, München. Allg. F. u. J. Z. 11, 360—364, 1938.

In 1931 zijn in het boschcomplex Wildtal 8 proefvlakken aangelegd van dennen van verschillende herkomst, teneinde de bruikbaarheid ervan voor die streek na te gaan. Gebruikt werden dennen uit Oost Pruisen, uit het Odenwald en uit het Badensche Boschbedrijf Langensteinbach ($\pm$ 25 km. oostelijk van Karlsruhe). De gebruikte zaden waren afkomstig van erkende oude boomen van de beste oude opstanden.

Op 8-jarigen leeftijd — de dennen waren als 2-jarige planten uitgezet — bleek na nauwkeurige meting, dat de dennen uit Langensteinbach gemiddeld het langst waren. Uit een grafische voorstelling, waarin de lengten procentisch zijn aangegeven, bleek de kurve met lengten van de dennen uit Langensteinbach drie toppen te vertoonen. Schr. vermoedt, dat deze dennen nog uit verschillende rassen zijn samengesteld. Bij het nagaan van den vorm der boompjes werd vastgesteld, dat de dennen uit Oost Pruisen 58 % goede vormen hadden en de beide andere groepen 49 %. Beschadigingen bleven voor alle groepen dezelfde; wel werd opgemerkt, dat de enorme sneeuwmassa's in het voorjaar van 1936 voor de dennen uit Oost Pruisen geen nadeelige gevolgen hadden. De beide andere groepen leden sterk van sneeuwbreuk. Hoewel nog geen conclusies zijn te trekken, blijkt reeds, dat de dennen uit Oost Pruisen door een goeden stamvorm opvallen en voor de toekomst op dijn terrein vermoedelijk wel waarde hebben.

P. D.

RUBRIEK 4. Boschbescherming (waaronder natuurbescherming en jacht).

Neem ze inkomend. Tom, Ned. Jager. 19, 219, 1938.

Dit artikel werd geschreven naar aanleiding van hetzelfde onderwerp behandeld door Moutache in de vorige maand. De schrijver wijst erop van hoeveel belang het is de aanvliegende patrijzen inkomend te nemen en ze niet pas te beschieten als ze de schutterslinie zijn gepasseerd. Hierdoor wordt minder wild weidewond of vluchtdam geschoten en er gaat dus minder verloren.

Algemeen wordt de fout gemaakt, dat men inkomende patrijzen te laat beschiet en geen rekening houdt met hun enorme snelheid, die met wind mee 200 km per uur kan bedragen of 55 m per seconde.

W. B.

Van de wenschelijkheid van een full-choke en over stijl. Castor. Ned. Jager. 19, 220—221, 1938.

Er wordt op gewezen, dat in handen van middelmatige schutters een geweer met full-choke boring niet op zijn plaats is wegens de geringe spreiding en dat het beter is verbeterde cylinder loopen te gebruiken. Alleen zeer goede schutters, bij wie de kern van het schot het doel treft, kunnen met choke geweren goede resultaten bereiken.

Wat stijl van schieten betreft zegt hij, dat een goede schutter een goede stijl van schieten heeft en naarmate men beter gaat schieten, men onbewust zijn stijl verbetert. Stijl is niet zoozeer doelbewuste beweging als wel een harmonische beweging der ledematen, waarvan goed schieten afhangt.

W. B.

Zoekers zullen er altijd blijven. Moustache. Ned. Jager. 20, 229—231, 1938.

Beschreven wordt hoe een jager, die niet de gewenschte resultaten met zijn geweer bereikt, geneigd is dit te wijten aan wapen of patronen. Hierin kan inderdaad de oorzaak liggen, maar gewoonlijk zal het goed zijn in een schietpark door een bekwaam geweermaker te laten nagaan of wel-

licht het geweer niet past (kolf te kort of te lang, voldoende avantage of désavantage) of dat door den schutter onbewust fouten worden gemaakt bij het épauleren.

Want fouten maken bij het schieten doet het zelfvertrouwen verloren gaan en men gaat steeds slechter schieten. Al verandert men dan van geweer, zoo zullen de resultaten niet beter worden; dit geschiedt eerst als de fout die de schutter maakt, wordt opgeheven. Een zoekter zoekt allereerst bij zichzelf.

W. B.

Wettelijke aansprakelijkheid. Mr. A. H. P. Ned. Jager. 20, 231—232, 1938.

Herhaaldelijk komen ongelukken met geweren voor door nalatigheid of roekeloosheid. De gevolgen daarvan zijn geregeld in ons Burgerlijk Wetboek art. 1406 en 1407. Verschillende gevallen uit de praktijk omtrent aan getroffen en uitgekeerde schadevergoedingen worden genoemd, wisselend van f 240,— tot f 34.000,—.

In verband hiermede kan nog worden vermeld, dat de Kon. Ned. Jachtvereniging „Nimrod” en de Ned. Jagersvereniging het initiatief genomen hebben, waardoor de mogelijkheid is geschapen, dat leden dezer verenigingen zich voor een gering bedrag per jaar kunnen verzekeren tegen ongelukken, welke door hen op jacht worden veroorzaakt.

W. B.

De wildschut. T o m. Ned. Jager. 20, 233—235, 1938.

Een warm pleidooi wordt terecht gehouden voor den jachtopziener, die een zoo veelzijdige werkring heeft, aan wiens ijver en toewijding zoo veel wordt toevertrouwd en van wiens kennis zoo veel wordt verwacht. Hij is de man, die niet aan bepaalde arbeidsuren zich bindt, maar die dag en nacht in zijn veld moet zijn om zijn wild te verzorgen en te bewaken, die tevens optreedt als politiemans en daardoor de belangen van velen dient. Dit wordt door weinigen geweten en terecht wijst schrijver erop, dat in het algemeen de salariering van deze harde werkers gering is.

W. B.

Taai en kwetsbaar wild. Wildente. Ned. Jager. 21, 243—244, 1938.

Schrijver behandelt het afkeurenswaardige schietgevolge opgedaan, al dan niet goed genezen, waarbij hij een paar gevallen van genezing, die hem bekend werden, noemt. Maar hij geeft toe, dat vooral bij weidewond schieten wel altijd de dood zal volgen en het wild ellendig verloedert. Hij noemt dan ook als veel betere jachtwijze het schot met den kogel.

Met veer op veer en met veer op haar. Moustache. Ned. Jager. 21, 244—247, 1938.

Een beschrijving wordt gegeven van de demonstratie op 11 November jl. te Cromstrijen gehouden met havikken en valken naar Holland gebracht door leden van „der Deutsche Falkenorden”. Hier herleefde de oude valkerij, zooals die in Holland eeuwen heeft bestaan, terwijl de Hollandsche valkeniers tot ver over de grenzen beroemd waren. Met de havik werd op haarwild, met de yalk op veerwild gejaagd. Een zeer geslaagde vertooning, waarvoor veel belangstelling bestond.

W. B.

Even onbestendig als behendig. Moustache.

Ned. Jager. 22, 253—255, 1938.

Hij beschrijft de jacht op de watersnip, die een snelle vlieger is en een klein doel vormt, waardoor menig jager en zeker de beginneling er moeite mee heeft. De onbestendigheid van deze snip en behendigheit in het vliegen zijn factoren, die maken, dat alleen de geroutineerde jager er iets van terecht brengt.

W. B.

Technische Sturmsicherung von Fichtenbeständen. Dr. Eduard Zentgraf, Gieszen. Allg. F. u. J. Z. 11, 358—360, 1938.

Statistische jaarberichten van verschillende landen doen regelmatig zien, welk groot gevaar de storm voor fijnsparbosschen beteekent. Het is toe te juichen, dat ambtshalve stormschadeverzekering is voorgeschreven. In 1886 werd reeds ter voorkoming van stormschade aangeraden, zware zijtakken weg te nemen en de kronen der boomen te verkleinen. Ook Gerhardt ried in 1932 in zijn studie aan, de kronen te verkleinen, waardoor de winddruk op de kronen sterk afneemt. Het wegnemen van nog groene takken schijnt zonder schade mogelijk te zijn. P. D.

Heksenbezemvorming op linde. Dr. A. G. M. Liernur. T. Pl. ziekten. 6, 307—308, 1938.

Het betreft een linde uit de kweekerij van de stadsplantsoenen der gemeente Breda. De kruin van den boom is zuiver bolvormig doordat alle takken heksenbesemachtig zijn misvormd. Men zou hier niet te maken hebben met fasciaties, waar de afbeelding inderdaad den indruk van geeft, doch uit de opeenhooping van takjes zou moeten worden afgeleid, dat zij ontstaan zijn door uitloopen van adventiefknoppen, hetgeen overeenkomt met de door schrijver gegeven definitie van heksenbezems in zijn dissertatie; *Hexenbesen, ihre Morphologie, Anatomie und Entstehung.* F. B.

„Brown oak”, of de invloed van de biefstukzwam op het hout van eiken. T. A. C. Schoevers. Fungus 2, 19—21, 1938/1939.

Het kernhout van eiken vertoont soms een diep rood-bruine kleur, die in de Engelsche kleuren nomenclatuur „Argoos brown” wordt genoemd. Het aldus gekleurde hout is bekend als „brown oak” en heeft voor decoratiedoeleinden meer waarde dan gewoon eikenhout. Een onderzoek hiernaar is sedert 1933 ingesteld door K. T. St. G. Cartwright waarvan de resultaten werden gepubliceerd: „A reinvestigation into the cause of brown oak, *Fistulina hepatica* (Huds.) Fr.”. Transactions of the British Mycological Society, 21, 1937.

Cartwright nu trof mycelium aan in het bruin gekleurde hout, hetgeen hij niet vond in hout van normale kleur. Hij kweekte van dit mycelium reïnculturen, waarbij een vocht werd afgescheiden van dezelfde geel- tot oranjeachtige kleur als het sap van een groeiende rijpe biefstukzwam. In donker trad fructificatie op (hymenium) geheel overeenkomende met die van de in het Forest Products Research Laboratory aanwezige reïnculturen van de biefstukzwam.

De zwam is kennelijk aangewezen op het kernhout en wordt daarom voornamelijk in oudere boomen aangetroffen, die aan wonden tot op kernhout de gelegenheid bieden tot het binnendringen van het mycelium. Kunstmatige infecties met de verkregen reïnculturen gaven een overeenkomstige houtverkleuring. Evenals bij *Polyporus sulfiurens*, die ook eikenkernhout kan aantasten, bevordert tannine den groei, terwijl deze stof juist andere zwammen het leven bemoeilijkt of, zooals bij *Merulius lacrymans*, de beruchte huiszwam, onmogelijk maakt.

Technisch is „brown oak” even sterk als normaal eikenhout, daar het proces met de velling ophoudt, doch het is zachter en gemakkelijker te bewerken en het wordt voor decoratie zeer op prijs gesteld. Literatuur: *The mechanical strength properties of brown oak*. J. Lathan and F. H. Armstrong, Forestry 8, 131—135, 1934. Een voorloopig chemisch onderzoek gaf aan, dat de cellulose in het hout niet wordt aangetast, terwijl tannine, lignine en hemicellulose min of meer worden ontleed, waarvan de bruine kleur het residu is. Vermoedelijk verkrijgt de zwam de noodige suiker uit de tannine.

De schrijver houdt zich aanbevolen voor het oordeel over het „brown oak” van houthandelaren en houtbewerkers in Nederland. F. B.

RUBRIEK 5. Boschexploitatie (waaronder technologie).

Opmaaling og afkorning af Tømmerstokke. T. Tonboe. Dansk. Sk. T. 11, 429—458, 1938.

Bij iedere velling komt men weer voor het vraagstuk te staan of men het hout moet korten om den besten prijs te maken en zoo ja op welke lengten.

Hier is dit vraagstuk voor den fijnspar, bij de tegenwoordige Deensche prijzen en de genormaliseerde Deensche sortimenten, opgelost.

De conclusie luidt voor alle dikteklassen: Het korten mag slechts plaats vinden indien het te verkrijgen sortiment minstens de helft der geheele werkhoutlengte kan bedragen.

In dat geval moet eerst het langste sortiment afgezaagd worden, van het overblijvende vervolgens, indien de kwaliteit dat tenminste toelaat, nog een zoo lang mogelijk sortiment en anders de rest onafgekort als top beschouwen.

A. B.

RUBRIEK 6. Boschhuishoudkunde (waaronder beheer, handel, recht, wetgeving en arbeid).

Overdreven kaalslag in Finland in het fijnsparrenbosch. Exportcommissie. Skogen. 1, 22, 1939.

In 1936 heeft de Finsche regeering een commissie benoemd met de taak een voorstel uit te werken tot tegengaan van den sterk vermeerderden fijnsparhoutexport. Deze commissie heeft uitgemaakt, dat de velling in de fijnsparbosschen in het tijdvak 1925—1936 veel te groot is geweest. Door de commissie uit de belanghebbenden bij de cellulose industrie was uitgemaakt, dat de jaarlijksche bijgroei in de fijnsparbosschen bedroeg 11 miljoen m³ hout, terwijl in het jaar 1937 de velling reeds was gestegen tot 15½ miljoen m³.

De commissie stelde nu als een harer voorstellen de vraag, of het niet beter was op de 40.000 ha ontboschte gronden in het zuiden van Finland, die jaarlijks met een vrij grooten steun van regeeringswege tot cultuurgrond wordt ontgonnen, met veel geringer kosten fijnsparbosch aan te leggen.

B. S.

Duitsche kunstzijde uit stroo. Red. Skogen. 1, 7, 1939.

Prof. Erik Hägglund van de technische hoogeschool te Stockholm was op de jaarvergadering van de „Verein der Zellstoff- und Papierchemiker“ in Berlijn in kreeg daar onder meer de volgende inlichtingen: In Deutschland tracht men andere grondstoffen voor de cellulose industrie te vinden dan uitsluitend naaldhout, dit is inderdaad niet moeilijk.

In sommige jaren is in Deutschland een te veel aan stroo, dat voor de kunstzijde-industrie kan worden gebruikt, maar het blijft een vraag of het Zweedsche fijnsparrenhout zich daardoor bedreigd moet zien. In de eerste plaats is de bewerking van stroo tot cellulose kostbaarder dan van houtstof en ten tweede is de mededinging op de wereldmarkt slechts mogelijk door productie van de allereerste kwaliteit.

B. S.

Traeproduktionens Formaal. H. H. Bülmann. Dansk Sk. T. 11, 459—478, 1938.

De Deensche boschbouwer zijn er, meer dan tot nu toe geschiedde, op bedacht, bij de bepaling van den omloop en de wijze van dunnen, het oog gericht te houden op de behoeften van de houtmarkt.

De geproduceerde sortimenten zijn een gevolg van den gekozen omloop en de gekozen dunningsmethode.

Aan de hand van grafieken wordt, zoowel voor loof- als naaldhout, aangetoond welke omloop en dunning de marktbehoefte het meest nabij komt. A. B.

RUBRIEK 7. Boschbedrijfsregeling (waaronder houtmeetkunde, renterekening en rentabiliteitsleer).

Zur Holzvorratsaufnahme in den Preussischen Staatsforsten. Erfahrungen und Vorschläge. Landforstmeister a. D. Merten. Z. f. F. u. Jw. 12, 609—630, 1938.

In 1931 werden uit bezuinigingsoverwegingen verschillende „Forsteinrichtungsämter“ opgeheven en dit heeft zich gewroken toen in 1934 opdracht werd gegeven de voorraden hout in Pruisen op te nemen. Weliswaar zijn sommige weer ingesteld, maar hun werk is veel te omvangrijk geworden en het personeel overbelast. Zoo omvat bijv. Amt-Kassel 290 houtvesterijen.

Als groot bezwaar werd ondervonden, dat de houtvesters, reeds belast met vele andere werkzaamheden, aan het opnemingswerk niet konden deelnemen en dit moest worden overgelaten aan assessoren, die in los verband werkten en verdwenen zoodra zij een vaste betrekking konden krijgen, waardoor geregeld wisseling van personeel plaats vond of onderbreking van het werk. Ook de lagere krachten wisselden doorlopend en bovendien was een groot gedeelte ongeschikt voor het werk, waaronder de uitkomsten geleden hebben. Gedeeltelijk kwam dit door de slechte betaling. Uit den aard der zaak is schrijver over dezen gang van zaken zeer slecht te spreken.

Behandeld wordt dan de wijze, waarop de opname is geschied en de verschillende voorschriften, die daaromtrent bij het Pruisische boschwezen bestaan. De kosten hebben bedragen 10.000 Mark per houtvesterij van 3000 ha.

In zijn conclusie zegt schrijver, dat vooral de ongelijkjarige en de gemengde opstanden de grootste moeilijkheden gaven en naarmate dergelijke opstanden meer voorkomen, is de opname tijdroovender en kostbaarder. Reeds Schwappach wees er in 1925 op, dat haast noodzakelijkerwijs fouten gemaakt moeten worden bij een opname op zoo groote schaal als hier geschiedde, omdat dit een zoo stompzinnige en geestdoodende arbeid is, dat deze steeds aan minderwaardige krachten wordt overgelaten en dat zelfs betere krachten er door verlamd worden en nauwelijks met grootere betrouwbaarheid werken.

Gedurende de laatste vijf jaren bestaat de opdracht, dat 150 % van den état moet worden geveld. Hierop wordt critiek uitgeoefend en gezegd, dat dientengevolge na 5 jaren zoodanig in den voorraad is ingegrepen, dat zoo voortgaande niet meer 50 % boven den état wordt geslagen, maar bijna 57 %; hoe langer men op deze wijze doorgaat, des te ongunstiger wordt de toestand van den voorraad. Regierungsforstrat Dr. Mantel heeft berekend, dat op deze wijze na 15 jaren slechts 85 % van den normalen état kan worden gehakt, zal men weer tot den normalen blijvendenden toestand terugkeeren.

Ten slotte wordt opgemerkt, dat het, zoolang deze te groote vellingen voortduren, die hij met het oog op de houtbehoefte van de toekomst diep betreurt, beter is, ter vermijding van onvruchtbaar werk, de houtvoorraad-opnamen uit te stellen. Slechts daar waar de bedrijfsregeling geheel verouderd is of waar groote veranderingen in opstand of in oppervlakte zijn ontstaan, raadt hij aan een nieuwe bedrijfsregeling te maken.

W. B.

RUBRIEK 8. Boschgeschiedenis (waaronder beschrijvingen van bedrijven).

Vom Forstwesen in Kanada. Schweiz. Z. f. F. 12, 395—399, 1938.

De bosschen van Canada strekken zich van West naar Oost over het

continent van Noord-Amerika uit. Waar grond en klimaat van de oostkust, over Manitoba en Alberta tot Britsch Columbia aan de westkust zeer sterk uiteenloopen, behoeft het ons niet te verwonderen, dat we hier 125 houtsoorten aantreffen, waaronder 33 naaldhoutsoorten, die meer dan 80% van het Canadeesche werkhout leveren.

De bosschen van Canada beslaan ongeveer 300 miljoen hectaren; een deel daarvan kan op den duur tot bouwland worden ontgonnen, maar voor meer dan 90% der oppervlakte zal wel altijd het boschbedrijf het eenigste middel blijven den bodem productief te maken.

Onder de tegenwoordige omstandigheden is $\frac{2}{3}$ van de Canadeesche bosschen behoorlijk met de hoofdverkeersaderen des lands verbonden. Hiervan is weer de helft kaprijk hout. De rest is jong hout, dat op den duur groote handelswaarde krijgt als men er in slaagt het te behoeden voor brand.

Iets meer dan 10% van het Canadeesche woud wordt geëxploiteerd. Zeer groote oppervlakten worden als boschreserve en terrein voor Natuurbescherming in stand gehouden. Het meeste bosch behoort aan den Staat, nl. 91,5%.

Een van de gewichtigste opgaven van den dienst van het boschwezen in Canada, is de strijd tegen den boschbrand, waarbij het vliegtuig de laatste jaren buitengewone diensten heeft bewezen. Door toepassing van het vliegtuig konden boschbranden spoedig ontdekt en gelocaliseerd worden en gebluscht. De vliegtuigen staan door middel van de radio met de stations voor boschbewaking in verbinding. Ook bij het in kaart brengen van boschgebieden is van het vliegtuig partij getrokken.

Zeer werkzaam is ook geweest het inlichten en onderwijzen der bevolking door geschriften, films en radio.

Het boschwezen in Canada houdt zich echter niet alleen bezig met beheers- en beschermingswerkzaamheden. Ook wetenschappelijk wordt veel gedaan. In 1918 werd in Pentawa het eerste boschbouwproefstation in het leven geroepen. Daarna werden nog 4 andere opgericht, zoodat Canada thans over 5 stations beschikt. Verder bestaan stations voor het onderzoek van de technische eigenschappen en de gebruikswaarde der verschillende in Canada groeiende houtsoorten; ze geven advies over gebruik van hout bij de papierbereiding en bij den bouw van werktuigen.

Aan 4 hoogeschoolen worden de hoogere boschbeambten opgeleid. Aan de universiteiten Nieuw Brunswijk, Toronto en Vaucouver worden eveneens lagere boschbeambten gevormd. De boschbouwschool in Quebec biedt gelegenheid den boschbouw te leeren door het Fransch sprekende deel der bevolking.

In Saskatchewan onderhoudt de Staat twee boomkwekerijen, die jaarlijks ongeveer 7 miljoen planten aan de farmers uitdeelen om in de droge, aan verstuiving lijdende prairiegronden uit te planten. Dergelijke boomkwekerijen bestaan in Quebec en Ontario.

De opbrengsten der Canadeesche bosschen wordt op 350 miljoen dollars jaarlijks geschat. Er vinden 200.000 menschen een bestaan in, die aan loonen 190 miljoen dollars verdienen.

In 1936 werden in Canada bijna 3 miljoen kubiekvoet hout gekapt. Jaarlijks gaan aan brand- en insectenschade bovendien nog miljoenen de K. voeten hout verloren.